

ни биха, сутрѣ ний ще ги биемъ. Не напраздно дѣдо Иванъ испраща своитѣ войски въ България.

Въ това врѣме дойде синътъ на домакинката и ний продължихме разговора. Той се оказа по куражлия отъ другитѣ граждани.

П. ни разказа, че не само отъ търновскитѣ младежи, но и мнозина отъ околнитѣ села и градища, въ голѣмо число се събрали и явили прѣдъ началството, да искатъ оржие, като се молили да имъ се назначатъ офицери за да ги обучаватъ и подготвятъ, да защищаватъ заедно съ другитѣ войски Търново отъ турцитѣ.

— Нѣма пушки, ни отговориха, продължи П. Идете въ Свищовъ, гдѣто се организиратъ дружини. Тамъ ще ви дадатъ пушки, облѣкло и ще ви обучаватъ.

Всички търновчани останали недоволни отъ това, гдѣто пункта за организацията на второто опълчение е билъ избранъ Свищовъ.

Кой ще ходи чакъ въ Свищовъ, се завълнува П., ний сме увѣрени, че тукъ въ Търново, въ продължение на 3—4 недѣли, щѣха да се събератъ до 15—20 хиляди опълченци.

— Въ Свищовъ нѣма да идемъ, продължи той, ний тукъ ще организираме една чета, ще я въоружимъ, съ каквито намѣримъ пушки, и ще сложимъ коститѣ си като бранимъ родния си градъ отъ вѣковнитѣ ни мѣчители.

Дѣйствително, не съвсѣмъ сполучливо бѣ избрано мѣстото за организиране на второто опълчение и то, първо, защото Свищовъ се намира на крайния сѣверенъ прѣдѣлъ на България и, второ, защото тамъ селското население не бѣше до толкова събудено, колкото онова въ търновско и, въобще, въ вѣтрѣшността на България.

25 Юлий. — Още сутринята отидохъ въ обоза. Капитанъ Орѣшковъ вече бѣше изпратилъ офицерскитѣ вѣщи, а обоза щѣлъ да трѣгне слѣдъ 2—3 дена.

Ходихъ въ госпитала за да се видя съ нашитѣ ранени офицери, а именно: Живарева, Поликарпова, Божински и Добровски, но се оказа, че тѣ още прѣди 3 дена биле изпратени въ Свищовъ. Останали бѣха само тежко раненитѣ опълченци.

26 и 27 Юлий. — Въпрѣки моето рѣшение да замина на 26 за Габрово, азъ останахъ и него день въ Търново.